

РЕШЕНИЕ

№ 4124

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2508** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 21.11.2020г. по НАХД № 12300 по описа за 2020г. Софийски районен съд е изменил наказателно постановление № 498711- F 517329/01.04.2020 год., издадено от Зам.директор на ТД на НАП С., с което на [фирма] за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството е наложено административно наказание- “имуществена санкция” в размер на 2020 лева, на основание чл. 74, ал. 1 от ЗСч. като определил адм.наказание- “имуществена санкция” в размер на 2018 лева.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от [фирма], в която се моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно и необосновано. Релевира доводи за немотивираност на съдебния акт, както и такива, че деянието не е извършено виновно. Алтернативно, счита, че са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН.

Страните, редовно призовани, не се явяват, не изпращат представител.

Ответникът, в писмени бележки оспорва жалбата и моли да се остави в сила

решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал и като доказателства по делото показанията на свидетеля К. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на районния съд.

Установено е, че с писмо с вх. № 12-00-316 от 21. 08. 19г. Агенцията по вписвания уведомила НАП за изготвен списък на лица, които не са изпълнили задължението си за публикуване в ТР на годишен финансов отчет за 2008г. На 26. 09. 19г. при извършена проверка в ТД на НАП- офис ”М.” инспектор по приходите-акт.А. К., констатирала, че [фирма] е подало годишна данъчна декларация по реда на чл. 92 от ЗКПО с вх. № 2215И0198459/02.04.2019г., с която е декларирало упражняване на дейност за 2018г. съгласно същата, за 2018г. нетните приходи от продажби възлизат на 2 018208,86лв. Проверяващият установил, че в срок до 01.07.2019г /30. 06. 19г. е почивен ден/ дружеството не е изпълнило задължението си да публикува годишния си финансов отчет за 2018г.- чрез заявяване и представяне за обявяването му в Търговския регистър и регистъра на ЮЛ с нестопанска цел на АП. Проверката била извършена в информационния масив на НАП и публичния регистър на Агенцията по вписванията. Проверяващият инспектор по приходите приел, че [фирма] е извършило нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1от Закона за счетоводството на дата 02.07.19г., която е денят, следващ крайния срок на подаване на ГФО.

На 18.10.19г. в присъствието на представляващия дружеството актосъставителят А. К. съставила АУАН № F 517329, който бил подписан без възражения. Въз основа на същия е издадено обжалваното наказателно постановление.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо и правилно.

Касационна инстанция счита, че правилно от страна на районния съд е прието,е налице виновно извършено деяние, както и че същото не представлява маловажен

случай, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

В случая действително е налице нарушение, тъй като е безспорно, че дружеството не е подало ГФО в законоустановения срок.

В хода на съдебното производство не са представени доказателства, че дружеството е опитало да подаде отчета в срок, но не е успяло да направи това. Правилно съдът е приел, че доколкото се касае за обективна безвиновна отговорност на юридическото лице и нарушение извършено чрез бездействие, за което не е необходимо вредоносен резултат, с факта на неподаване на отчета в законоустановения срок, е налице довършено нарушение. Настоящата инстанция споделя становището на първостепенния съд, че обстоятелството, че лицето, обслужващото счетоводно дружеството-жалбоподател е имало здравословни проблеми, не съставлява обстоятелство, изключващо отговорността по чл.38 от ЗСч. Междувпрочем, пред СРС, както и пред настоящия съд, не са ангажирани доказателства в подкрепа на поддържаната от касационния жалбоподател теза. Не са ангажирани и такива за изпълнение на задължението, макар и със закъснение.

Закъснението / неподаването/ на годишния финансов отчет, е въздигнато от законодателя в административно нарушение. В случая се касае за търговец, към когото закона поставя по-високи изисквания, включително и публичност на неговата дейност. Отчитайки степента на засегнатите обществени отношения от страна на административнонаказващия орган е наложено административно наказание в минималния размер, посочен в нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗСч. Ето защо, съдът приема, че същото е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН, като не са налице основания за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.11.2020г. по НАХД № 12300 по описа за 2020г. Софийски районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление- [населено място]. район „М.“. бл. 205. вх.2. ет. 8. ап. 37 представлявано от управителя С. М. Б., да заплати на ТД на НАП С. - С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.